

Donderdagavond 6 juni SEH, Nobelziekenhuis

‘Instabiele steekwond in traumakamer 1,’ zei Emil door de kier van de deur. ‘Drieëntwintigjarige man. Vijf minuten.’

Tekla draaide zich om op haar kruk en keek in het gespannen gezicht van de SEH-verpleegkundige.

‘Hebben jullie Anesthesie opgetrommeld?’

‘Ze komen eraan.’

De hoofdpijn sloeg toe, als een akelig bommetje tussen haar voorhoofdskwabben.

Tekla legde het scalpel neer, trok haar plastic handschoenen uit en zei tegen de patiënt dat hij zich mocht aankleden.

‘Bent u dan al klaar?’ vroeg de man verbaasd.

‘Uw anale abces moet nogmaals worden gedebrideerd, dus we maken een nieuwe afspraak voor het spreekuur.’

‘In gewone taal, graag.’

‘De puist in uw endeldarm moet nog een keer worden uitgeknepen.’

De man kwam overeind en ontweek Tekla’s blik, maar uit zijn lichaamstaal maakte ze op dat zijn mannelijkheid een deuk had opgelopen.

Tekla verliet het vertrek en liep op een drafje naar de SEH. Haar handpalmen plakten aan de stethoscoop, die ze uit haar zak trok. Haar hartslag werd sneller; ze wist meteen waar die stress vandaan kwam, en dat was niet van de patiënt met de steekwond die werd binnengebracht.

Ze liep traumakamer 1 binnen.

Cassandra, een daadkrachtige verzorgster met wit, kortgeknipt

haar en een spinnenwebtattoo op haar slaap, kwam er ook aan.

‘Hij heeft kennelijk fors gebloed.’

Tekla merkte dat Cassandra ergens op wachtte en besepte toen waarop. Terwijl ze haar plastic schort en handschoenen aantrok, overwoog ze verschillende opties.

‘Oké, roep de consulterende arts op.’

‘En Hampus?’

Gladde Hampus, die haar er al sinds hun eerste gezamenlijke nachtdienst een jaar geleden uit probeerde te werken.

‘Dat hoeft niet.’

Anki, een andere verpleegkundige, trok het testkarretje erbij en opende de koelkast met geneesmiddelen. Het mentholblauwe licht stroomde naar buiten. Het leek wel of de kamer meteen iets koeler werd.

‘Zal ik iets klaarleggen?’ vroeg ze.

‘Misschien zou een beetje morfine op zijn plaats zijn,’ antwoordde Tekla.

Stilte. Tekla maakte zich lang.

‘Tien milligram morfine, alsjeblieft.’

Tekla werd misselijk van de hoofdpijn. Ze haalde haar lippenbalsem tevoorschijn, ging met haar rug naar de kamer toe staan, draaide de dop eraf en haalde er een papieren propje uit, kleiner dan een diepvrieserwt, en slikte het met een beetje water in. Het had al na een paar seconden effect. Ze rilde tot aan haar onderrug. De smaak van bittere amandel was altijd weer even verstikkend. Tekla stopte de lippenbalsem weg.

Een minuut of wat later kwam haar grootste bron van zorg door de zwaaiendeuren naar binnen. Tariq Moussawi, de consulterende arts, liep langzaam; hij slofte bijna over de vloer, alsof er een zandzak aan zijn voeten geketend zat. Hij had een grote bos haar met hier en daar een pluk grijs. Baardstoppels lagen als een onyxzwart geknoopt vloerkleed over zijn gezicht. Hij zei niets en ging gewoon met zijn handen op zijn rug staan wachten totdat Tekla haar mondkapje had voorgedaan. Haar plastic schort hing open.

‘Kom,’ zei Tariq rustig, en hij gebaarde dat ze zich moest om-draaien. Tekla deed schoorvoetend wat haar werd gezegd. Ze voelde zijn warme, vochtige adem, met een zweem van knoflook, in haar nek. Ze slikte een oprisping weg.

Tariq strikte het plastic schort zorgvuldig en deed vervolgens een stap naar achteren.

‘Zeg het maar,’ zei hij kortaf.

Tekla keek hem niet aan, bang om te verraden hoe gestrest ze was vanwege de situatie.

‘Het is niets.’

‘De patiënt?’ verduidelijkte haar collega.

‘O, aha. Een neergestoken man in hemorragische shock.’

Tariq Moussawi knikte nauwelijks merkbaar.

‘Ik dacht dat ik misschien hulp nodig zal hebben,’ ging Tekla verder.

‘Dat denk ik niet.’

Tekla wist niet wat het alfamannetje uit Bagdad bedoelde. Waarschijnlijk dat hij nu de verantwoordelijkheid overnam, dat steekwonden uiteraard door ervaren chirurgen moeten worden behandeld. Het liefst door mannen, aangezien vrouwen de druk in de traumakamer niet aankunnen. Met misschien nog een aanvullende opmerking over alle operaties die hij in de oorlog had uitgevoerd, met alleen een zakmes en een voorhoofdslamp.

‘Roep maar als je het hebt opgegeven,’ ging Tariq verder.

Zou hij dan gewoon naar haar staan kijken in de hoop dat ze er een potje van maakte, zodat hij aan Göran en de anderen kon vertellen wat voor sukkel ze was?

‘Wat?’

‘Begin maar, dan zien we wel hoe het gaat.’

Ze wist dat Tariq het altijd zo deed. Verdelen en heersen. Dat was niet ongebruikelijk onder mannelijke specialisten. Laat het maar over je heen komen. Negeren. Tekla wilde hem vragen het vertrek te verlaten, maar werd in de rede gevallen door Emil.

‘Nog een spoedgeval.’

‘Nóg een?’ vroeg Tekla.

‘Een kind van drie met krampen.’

Een zuigende pijn in haar maagstreek. Het enige wat op dit moment veilig leek was Emils vriendelijke blik, waar ze zich even in koesterde. Ze probeerde de gorilla bij het ecg-toestel weg te denken.

‘Over hoeveel tijd?’

‘Nu! Die doen we in traumakamer 2.’

Emil opende de schuifdeuren tussen beide traumakamers.

Tekla draaide zich om en zag de ambulance binnenrijden met een klein kind.

Ze moest het gewoon aan Tariq vragen: ‘Kun jij...?’

Hij stak zijn lege handen uit en haalde nonchalant zijn schouders op.

‘Ik ben hier niet.’

‘Oké. Dan moeten we Hampus maar oppiepen,’ riep ze naar Cassandra, met nauwverholten agressie in haar stem. Ze had geen puf om na te denken over Tariqs onorthodoxe pedagogiek. Hij zou ingrijpen, maar alleen als er echt niets anders op zat.

Tekla liep op trillende benen de tweede traumakamer binnen; ze voelde zich net een vogeltje dat uit het nest was geschopt en tussen hongerige vossen was neergekomen.

Bij de brancard stond een ambulanceverpleegkundige hartcompressies uit te voeren met drie vingers op de zachte borstkas van het kindje. De ambulanceverpleegkundige bracht de ouders naar binnen, bij wie de paniek in de ogen te lezen stond. De zuurstofmeter, die geen goed signaal kreeg van de oorlel van het kind, piepte.

De vader, honderdtien kilo testosteron en een dunne stoppelbaard, riep: ‘Doe iets! Hij gaat dood!’

Tekla kon constateren dat de hartcompressies in orde waren en dat het buisje goed zat. De vingers van het kind voelden koud en levenloos aan. Er liep mosterdgele poep uit zijn onderbroek.

‘Hoe heet hij?’ vroeg Tekla op kalme toon.

‘Oscar,’ zei de moeder, en ze ging bij de brancard staan. Tussen haar tranen door bracht ze snikkend uit: ‘Hij... Hij heeft de ziekte van Gaucher type 2, ernstig neurologisch letsel vanaf de geboorte. Dan weet u dat.’

Het leek wel of de moeder elk moment kon flauwvallen.

‘Ga zitten,’ zei Tekla, en ze wees naar een stoel. Een verzorgster schoot te hulp, maar de moeder wuifde haar weg.

De vader wees als een militair met uitgestoken hand naar haar.

‘U moet hem redden!’

De moeder trok de armen van de man naar beneden en kroop als een koalabeer om hem heen.

Tekla liet haar blik van de verbeterde gezichten van het ambulancepersoneel langs de rode ogen van de ouders gaan, waarna

die bleef rusten op een gele poster in de hoek van de kamer. Vier lange seconden zag ze Gupta's *Textbook of Pediatrics* voor zich, pagina 1364, rechterkolom.

'Hallo!' schreeuwde de vader. 'Waar bent u in godsnaam mee bezig?! Doe iets!'

Tekla wendde haar ogen af van de muur en ging snel met haar handen over het jongetje. Zijn hele lijfje schokte. Ze trok zijn oogleden voorzichtig omhoog en constateerde dat zijn pupillen nauwelijks reageerden op licht.

'Hoelang zijn jullie bezig geweest?'

'Vijfentwintig minuten,' antwoordde de ambulanceverpleegkundige verbeterd achter haar rug.

Een verpleegkundige zat gehurkt en probeerde een extra kathe-
ter in de pols van de jongen in te brengen.

In de andere traumakamer klonk de stem van Anki: 'Steekwond in aantocht!'

Tekla voelde met haar hand over de buik van de jongen en vond het operatielitteken. Ze vroeg aan de moeder: 'De milt is zeker verwijderd?'

Ze knikte verbaasd.

'Hoezo?'

'En hij heeft de laatste tijd veel last gehad van krampen?'

'Al een paar maanden. We zijn hier al zeker twintig keer geweest.'

De vader leek een plotselinge aanval van helderheid te krijgen en greep zijn vrouw krampachtig vast.

'Maar u stopt er niet mee.' Hij staaarde naar het naambordje van de arts. 'Hooort u dat... Tekla Berg. Dat laat ik verdomme niet...'

'Tekla!' riep Anki weer vanuit de andere kamer. De sirenes van de volgende ambulance verstomden in de ambulancehal.

'Ik kom zo terug,' zei Tekla, en ze wees naar twee stoelen tegen de ene wand. Een verzorgster leidde de ouders erheen. En tegen het verplegend personeel: 'Ga door met de compressies. En nog een naald. Zet alles in.'

Tekla ging naar de andere kamer.

De anesthesist had een Poolse naam en een onverschillig was-
senbeeldengezicht. In het ziekenhuis stond hij bekend als een man van weinig woorden. Tekla bracht hem op de hoogte van de toestand.

‘Ik doe de luchtwegen, jij doet de rest,’ zei hij.

Tekla vroeg zich af of hij een grapje maakte, maar er kwam niets meer over zijn vlezige lippen. Hij pakte zijn slangen en intubeerspullen en zoog witte vloeistof op in spuiten. Een verpleegkundige met een blauw kapje hielp hem. Het leek wel of ze een gewone narcose toedienden in de OK. Vanuit een ooghoek constateerde Tekla dat Tariq nog steeds bij de aluminium kasten stond. Hij volgde elke stap die ze zette nauwkeurig.

De deuren gleden mechanisch open. Ze liep naar het ambulancepersoneel toe, een man en een vrouw. De blonde ambulancevrouw bracht verslag uit.

‘Drieëntwintigjarige man met een steekwond in de linkerzij. Een minuut of wat nadat het was gebeurd waren we ter plaatse voor het restaurant. Hij heeft veel bloed verloren en is in shock. Bloeddruk tachtig over veertig. Hartslag honderdtwintig. We hebben een drukverband aangelegd, maar dat is weggegliden door al het bloed. Hij heeft een dikke lijn in zijn rechterarm.’

De ambulanceman met het vermagerde gezicht, Reza, gaf Tekla een portemonnee.

Ze wierp een blik op het rijbewijs. De naam klonk Fins. Drieëntwintig jaar.

De patiënt op de brancard had kort blond haar en tatoeages op zijn bovenarmen, die onder het donkere T-shirt uit kwamen. Tekla zag dat hij hijgde en zijn gezicht vertrok van de pijn.

‘Kun je je mond opendoen?’ vroeg Tekla.

De man was moe, maar deed langzaam zijn mond open, en Tekla kon constateren dat de luchtwegen vrij waren. Hij ademde snel en oppervlakkig. Zijn vingers waren ijskoud. Op de bewakingsmonitor was het zuurstofgehalte tweeënnegentig procent. De anesthesist pakte een masker en zette de zuurstoftoevoer aan. Tekla luisterde naar de longen. Geen ademgeluid aan de linker kant.

Tekla kreeg last van tunnelvisie. In gedachten werd ze heen en weer geslingerd tussen de twee traumakamers. Ze probeerde zich te concentreren op de man voor haar. Misschien een afrekening tussen bendes? Of een roofoverval? Een jaloeziedrama of een ruzie tussen dronkenlappen? Ze zag beelden voor zich van de garage bij de rivier in Östersund. Een eeuwigheid geleden. De herinneringen

die rond verschillende vormen van misbruik cirkelden. Rond Simon. Rond hun vader. Flarden uit een ander leven, die nooit uit haar hersenen zouden verdwijnen.

De patiënt kreunde van de pijn. Zijn buik was gespannen. Behalve een heleboel tatoeages en een paar goed geheelde littekens op zijn ene onderarm was zijn huid intact. Ze tilde het verband een stukje op en zag de schade: een schuine snee, circa twee centimeter breed, perfect geplaatst tussen de zesde en zevende rib links in de borstkas. Het mes had de long doorboord en die zat nu vol met bloed, waardoor de saturatie daalde. Hij had waarschijnlijk tussen de één en twee liter bloed verloren. Een preciaire toestand – hij kon instorten, het hart kon er elk moment mee stoppen.

Maar er klopte iets niet. De wond zat hoog op de borstkas, niet in de buik. Waarom had hij dan zo'n gespannen buik? Tekla probeerde in het studieboek *Traumatologie* van Moore te bladeren, maar wist dat ze juist van die cursus af en toe een college had gemist. Ze wist ook nog waarom: de eerste overdosis van haar broer. Ze wilde haar mond opendoen om Tariq om hulp te vragen, maar iets weerhield haar.

Uit de andere traumakamer klonken nu opgewonden stemmen. Tekla liep er snel heen en nam plaats naast de moeder. De vader liep opgewonden telefonierend heen en weer.

‘Hoe heet je?’ vroeg Tekla.

‘Sophia.’

‘Dag, Sophia. Hebben jullie het over reanimatie gehad?’

Sophia knikte en keek Tekla in de ogen.

‘We hebben een document ondertekend dat hij niet aan de beademing zal worden gelegd. Maar Janne is... Hij heeft dat niet geaccepteerd. Hij werkt altijd... Hij is brandweerman, vaak in het weekend en 's nachts. En Oscar is al zo lang ziek... We kunnen het niet aan.’ Ze deed haar ogen dicht en sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze pakte Tekla's schouder vast en fluisterde: ‘Laat hem niet lijden.’

Er schoot een gedachte door Tekla's hoofd, over die seconde waarin alles stopt, waarin het besluit valt: Paul Tibbets die met de Enola Gay boven Hiroshima vloog, had hij getwijfeld of hij de bom zou laten vallen?

‘Haal tien milligram Stesolid,’ zei Tekla tegen de verpleegkun-

dige, en ze kreeg een vragende blik. ‘Geef er vijf.’

‘Maar dan...’

‘Ik doe het zelf wel. En haal Claforan. We laten de bloedkweek achterwege. Dien alleen snel antibiotica toe.’

De verpleegkundige haalde de spuit en kwam terug met de medicijnen.

Tekla opende het klepje van de kleine katheter die in de handrug van de jongen zat en drukte er vijf milligram Stesolid in. Ze liep terug naar de patiënt met de steekwond en zei tegen haar traumateam: ‘We moeten hem op zijn zij rollen.’

Toen zag ze het: nog een bloedende wond, lager in de zij, bijna in de onderrug.

‘Twee wonden dus,’ vatte Tekla hardop samen. ‘Eén in de thorax en één in de nierstreek links. Hij moet naar de OK.’

‘Vijftig over onmeetbaar,’ zei de Poolse anesthesist, en hij hield het zuurstofmasker boven het gezicht van de patiënt. Opeens kwamen er twee mannen de kamer in, op de hielen gevolgd door een nachtzuster die probeerde hen tegen te houden.

‘Hallo, jullie mogen daar niet naar binnen...’

De mannen negeerden de verpleegkundige, alsof ze een druk hondje was dat om hun voeten heen sprong.

Tekla zag dat de mannen een leren vest met een identiek logo droegen, en een wit t-shirt. De ene droeg een chocoladekleurige leren broek, de andere een stonewashed spijkerbroek. Ze waren beiden stevig gebouwd, als voormalige gewichtheffers bij wie de spieren in vet waren veranderd. Hun armen en nek volledig geta-toeëerd. De ene had een kaal hoofd en een donzig sikje, de andere stoppeltjes en crèmekleurig haar. Ze gingen aan het voeteneinde van de brancard staan. Tekla ving een glimp op van een pistool achter een broekband.

‘Gaat hij het halen?’ vroeg de wat grotere man met een zwaar Fins accent.

Tekla zag dat de geschrokken verpleegkundige op de achtergrond naar de telefoon liep en de hoorn oppakte. De kleinste man draaide zich om en schudde zijn hoofd. De verpleegster liet de hoorn los en deinsde terug, starend naar het pistool in zijn hand.

‘Hij heeft veel bloed verloren en moet naar de OK.’

De grote man kwam bij Tekla staan en legde zijn hand op haar

schouder. Ze voelde de ringen tegen haar sleutelbeen en probeerde het pistool in haar ooghoek te negeren.

‘We vertrouwen op jou...’ Hij keek naar haar naambordje. ‘... Tekla Berg.’

Vervolgens stapte hij naar achteren en nam plaats naast zijn maat.

De vader kwam vanuit de andere traumakamer binnen en riep: ‘Hij ademt niet meer!’

Tekla draaide zich snel om en pakte een klaargemaakte spuit van het narcosekarretje. Ze hield hem naast haar lichaam en liep naar de vader toe.

‘Oscar is doodziek, dat weet u. Gaucher type 2 is eigenlijk niet te genezen. Jullie hebben bovendien besloten dat hij niet mag lijden. Maar het kan bloedvergiftiging zijn, daarom geven we antibiotica. Ik moest hem in een diepe slaap brengen, maar ik heb nu geen tijd om het verder uit te leggen...’

‘Maar hij ademt niet!’ De ogen van de brandweervader dreigden uit hun kassen te springen van boosheid.

Tekla boog zich naar hem toe.

‘Maar nu moet u rustig worden, zodat wij ons werk kunnen doen.’

Ze stak de canule in zijn gespierde dij en spoot alle vloeistof eruit.

Hij brulde het uit van de pijn, maar begreep niet waar die vandaan kwam. Hij stak zijn handen uit naar Tekla’s hals, maar een van de motorrijders duwde hem gewoon weg en joeg de gedroegde vader terug naar de andere kamer. Hij wankelde even, en het laatste wat Tekla zag, was dat hij in elkaar zakte op een stoel.

Tekla draaide zich om naar Tariq en het leek wel of de hele scène plotseling tot stilstand kwam. Op dat moment wist ze dat hij alles had gezien. Nu kon ze het wel schudden.

Donderdagavond 6 juni Nobelziekenhuis

‘Onmeetbare bloeddruk,’ riep de anesthesist.

De kamer schommelde. Tekla was misselijk en voelde het zweet langs haar ruggengraat lopen. Ze overwoog het vertrek te verlaten, of gewoon tegen Tariq te zeggen dat hij het moest overnemen, toen ze Emils stem bij de deuren hoorde, als een spreekstalmeester: ‘Hampus!’

Tekla haalde diep adem, deed haar ogen dicht en verplaatste zich in gedachten naar Jämtland. Naar de roeiboot bij het meer. Naar Simon en haar vader, die wachtten totdat ze koffie zou inschenken uit een dampende thermosfles. Saffraangele herfstkleuren op het bladerdak aan de waterkant. Simon die tegen haar zei dat ze voorzichtig moest zijn met haar pianovingers. Tekla die antwoordde: ‘Speel zelf maar piano, sukkel. Ik kan mijn drumsticks met mijn voeten vasthouden als het moet.’ Hun vader die glimlachte met zijn sigaret in zijn mondhoek. ‘Stil, jongens, dan bijten ze misschien nog voordat mama thuis in slaap is gevallen.’ Alsof mama voor hen wakker zou blijven, dacht Tekla.

Beng! Anki sloeg het medicijnkastje dicht.

Tekla deed haar ogen open. In drie snelle stappen liep ze naar het neergestoken bendelid.

‘Een drain graag. Zo dik mogelijk.’

Ze zette het voeteneinde van het bed omhoog.

‘Ik ga intuberen,’ hoorde ze de anesthesist ergens op de achtergrond zeggen. Zijn stem klonk alsof hij door een metalen buis ging.

De motorclubleden volgden het drama met verbeterde gezichten.

Ze hielden hun pistool stijf vast. Tekla hoorde een van hen telefoneren.

Ze was net bezig steriele handschoenen aan te trekken toen Hampus Nordensköld de kamer in kwam met nog een verpleegkundige. Zijn haar zat in de war.

‘Wat is er aan de hand?’

Tekla had hem nog nooit zo opgewonden gezien.

De kleinste motorrijder met het kale hoofd stak zijn arm op en liet Hampus niet bij de brancard komen.

‘Eén arts is genoeg. Ze heeft de situatie onder controle.’

‘Maar...’

Tot haar voldoening zag Tekla dat de boosheid die in Hampus opwelde op zijn gezicht te lezen stond.

‘Jij kunt naar de andere kamer gaan,’ zei ze. ‘Een jongen met gaucher, die sepsis heeft. Regel een plek op de IC en geef de vader een brancard.’ Tekla gluurde over Hampus’ schouder en zag dat de vader tegen de schouder van de verbaasde moeder geleund zat. ‘Hij blijft de komende vierenhalf uur onder zeil.’

Alsof Hampus ook maar het flauwste benul had wat de ziekte van Gaucher was, dacht Tekla. Maar als mannelijke arts zou hij er altijd liever glashard om liegen dan blijk te geven van zijn onwetendheid.

Hampus haalde beledigd zijn vingers door zijn kuif en sjokte naar traumakamer 2.

‘Scalpel,’ zei Tekla toen de steekwond schoon was.

‘Geen hartslag,’ riep de narcoseverpleegkundige met iets wanhopigs in haar stem.

‘Hartstilstand,’ constateerde de Poolse anesthesist op iets lachnietere toon.

Tekla wilde net ‘Compressies, graag’ zeggen toen ze vanuit haar ooghoek zag dat de grootste motorrijder drie stappen zette en met hartmassage begon. Perfecte compressies in het juiste tempo en met de juiste diepte.

‘Ga door, dokter,’ hijgde hij.

Ze pakte het scalpel uit Cassandra’s hand en maakte een lange snee op een van de ribben aan de linkerkant van de borstkas. Vervolgens groef ze met haar wijsvinger boven de rib een kanaal naar de borstholte. Opeens vloeiende er vers bloed over de zij van

de patiënt, dat op het lichtgrijze linoleum liep.

‘Bloed,’ zei ze, alsof de dieprode fontein die uit de zij van de patiënt spoot iemand kon zijn ontgaan.

De deuren van de traumakamer gingen weer open en de coördinerend verpleegkundige kwam binnen.

‘Nog meer bikers.’

‘De twee motorrijders keken elkaar verbaasd aan. Het leek wel of Tekla in een aflevering van de tv-serie *Sons of Anarchy* terecht was gekomen.

‘Neem het over,’ brulde de forse motorrijder. Cassandra legde haar kompressen neer en wurmde zich naar de brancard om door te gaan met pompen. De kleinste van de twee bracht zijn handen achter zijn rug en trok zijn pistool. Hij wees naar de ingang.

Er kwamen vier andere mannen binnen, waarna de eerste motorrijders ontspanden. Ze waren van dezelfde bende. Ze praatten opgewonden en Tekla ving iets op over Albanezen en ratten.

Ze stond met haar vinger in de warme borstkas en kon zwakke pulsaties voelen van de hartmassage. Ze probeerde zich te concentreren, ondanks het zweet dat in haar ogen liep en brandde als azijn.

‘Drain.’

Het geluidsniveau steeg.

Ze pakte de dikke plastic slang van Anki aan en bracht die met een draaiende beweging in. Er stroomde vers bloed naar buiten, dat in een zak terecht kwam die Anki net op tijd had aangesloten.

‘Is er O-negatief bloed onderweg?’ riep ze naar de coördinerend verpleegkundige, die tegen de muur gedrukt stond.

‘Dat heb ik hier.’

‘Ophangen met overdruk.’

Tekla keek over haar schouder. Tariq Moussawi stond nog op dezelfde plaats. Met zijn armen over elkaar. Zijn gezichtsuitdrukking was veranderd.

Na nog een minuut hoorde ze de anesthesist tegen Cassandra zeggen: ‘Even stoppen.’

Een paar seconden was het doodstil in de kamer. De bendeleden wachtten af.

‘Zwakke pols,’ zei de anesthesist.

Tekla deed haar ogen even dicht. Ze zag Simons grote tanden voor zich, en zijn schalkse ogen.

Toen klonk er gerammel buiten, geluid als van metaal op hout en gepiep van rubber. Daarna kwam de ME met getrokken wapens binnenstormen.

Tekla zag vanuit haar ooghoek dat de agenten de motorbendeleden op de grond gooiden en hun handboeien omdeden. Ze concentreerde zich op het vastnaaien van de dikke drain in de borstkas van de patiënt en wist die uiteindelijk met een paar grove steken op zijn plaats te krijgen. Een van de ME'ers – twee meter lang en met onwezenlijk brede schouders – kwam naar Tekla toe en trok zijn gezichtsmasker naar beneden. De camera die op zijn helm bevestigd was, associeerde Tekla met snowboarders. De agent bleef bij de monitor staan, die aangaf dat de patiënt een hartritme van honderdtwintig slagen per minuut had.

‘Alles in orde, dokter?’

Tekla schrok eerst van het grote automatische wapen om zijn nek, maar werd meteen rustiger toen ze zijn meelevende blik zag. Ze probeerde te glimlachen.

‘Hij overleeft het wel.’

‘Goed werk. Als jullie zo van dit gespuis af zijn, kunnen jullie weer overgaan tot de orde van de dag.’

Een verzorgster wrong zich langs de ME'ers heen en riep luid: ‘Het rampenplan is in werking! De Söder torn is geëxplodeerd.’

Tekla liet haar klemmen en naaldgeleiders op de blauwe steriele doek vallen en zag dat de agenten eerst in hun portofoon praatten en daarna met elkaar. De sfeer werd meteen hectisch. Ze hoorde de woorden ‘explosie’ en ‘brand’.

De grote agent kwam weer naar haar toe.

‘Er is een explosie geweest in de Söder torn, met een felle brand als gevolg. Onze ploeg is opgeroepen. We moeten erheen.’

‘En de bendeleden dan?’ vroeg Tekla, terwijl ze een groot, dekend verband over de drain plakte. De anesthesist koppelde een tweede zak bloed aan; de bloeddruk zat nu op een stabiele tachtig over zestig.

‘Een politiepatrouille moet hen naar het politiebureau in de Torkel Knutssonsgatan brengen.’

‘Tekla!’ riep Cassandra verderop in de chaos. ‘Dokter Törblom voor jou.’ Ze hield een telefoon omhoog.

Tekla trok haar bloederige handschoenen en plastic schort uit. Ze checkte snel bij de anesthesist of de patiënt onder controle was.

‘Het is stabiel. We gaan eerst naar de röntgenafdeling en dan door naar de IC.’ In de andere kamer zou het jongetje net door een ander narcoseteam naar de kinder-IC worden gebracht.

Tekla pakte de telefoon aan en noemde haar naam.

‘Ik heb instructies gekregen dat jij de eerste medische ploeg moet leiden bij de brand,’ zei Leif Törblom onduidelijk. ‘We zijn een staf aan het opzetten, maar er moeten snel meer artsen naar de plek van het onheil.’

Tekla keek om zich heen. Ze kon alleen maar doen wat Törblom zei: haar reddingsjas aantrekken en naar de Söder torn gaan. Ze verliet de traumakamer, bleef bij een wastafel staan en nam nog een bom in, die ze met lauw water wegspoelde. In de ambulancehal trof ze de ambulanceverpleegkundigen Johan en Jessica, die net als zij geselecteerd waren voor het eerste medische team.

‘Dan gaan we,’ zei Tekla. Ze zag dat de ME’er met de blauwe ogen zich omdraaide en haar blik zocht, voordat hij in het zilverkleurige busje sprong en naar de brand verdween. Ze had een vreemd gevoel vanbinnen. Van wie had Törblom de instructie gekregen dat uitgerekend Tekla het eerste medische team moest leiden?